

Услушваха се всички —
и бръмбари, и птички,
по нивитъ орачи,
децата-помагачи,
работнитъ пчелици
и дребнитъ мушици,
дори въвъ коловоза
отжпканата роза...
Когато пролѣтъ китна
надъ синоритъ литна
и вредомъ по полята
разцвѣгнаха цвѣтята —
две чудни хубавици,
две жаби-кекерици
излѣзоха пакъ съ лодка
тѣй малко на разходка.
По росната поляна
съсъ цвѣтчета послана,
една добра овчица
си хрупкаше тревица
и гледаше какъ припка
край цвѣндалата шипка
тамъ рожбата ѝ мила,
която бѣ родила.
И наштѣ жабки млади
въвъ роснитъ ливади
запрѣха тука дветѣ,
откъснаха си цвѣте,
свикаха всички раци
съсъ дългитъ мустаци —
и ето на тревата
започна веселбата.
Единъ комаръ съ качулка
засвири на гждулка.
Отнѣкъде затрака
и смокътъ изъ върбака.
И въ роснитъ ливади
две кекерици млади,
две булки сладкогласни
запѣха пѣсни ясни —
съсъ радостъ до небето

изви се тамъ хорцето.
А хубавитъ раци,
засукали мустаци
и горди, и засмѣни
потропватъ зачервени.
Започнаха пакъ чудни
концерти ранобудни
и въ хоръ отъ всички вади
запѣха жабки млади.
Но точно по срѣдата
пострада веселбата.
Щомъ Щръкльо дългокракътъ
съсъ човката си яка
прелитна надъ полето —
разкъса се хорцето.

И щъркелатъ полека
спрѣ въ тихата пжтека.
Па грабна изъ тревата,
напѣха си въ устата
и дветѣ кекерици —
най-чудни хубавици,
на рацитъ злочести
красивитъ невѣсти.